

настроїв і уподобань .

Підсумовуючи викладене, можна зробити висновок, що сучасність вимагає від органів державної влади відкритості, гласності, доступності інформації для журналістів місцевих і регіональних ЗМІ про урядову політику, програми, дію органів місцевого самоврядування, державні органи та посадових осіб. Це задекларовано багатьма законами, прийнятими за період становлення України, як незалежної демократичної держави [3].

Список використаних джерел

1. Августин Р.Р. Управління інформаційними зв'язками. Навчальний посібник / Руслан Ростиславович Августин, Юрій Аркадійович Богач - Тернопіль: Крок, 2013.-240с.
2. Богач Ю.А. Адміністрування інформаційно-комунікативних технологій в умовах динамічного зовнішнього середовища / Ю.А.Богач, Р.Р. Августин // Наука молода. – 2012. – Випуск 18.
3. Галлін Д., Манчіні П. Сучасні медіасистеми: три моделі відносин ЗМІ та політики. К.: Наука, 2008.-368с.
4. Головкова К. Ю. Підхід до визначення поняття «інформація» / К.Ю. Головкова // Культура народів. – 2011. – № 215. – С. 44-48.
5. Івашина Л. Як налагодити діалог «влада – суспільство – ЗМІ» // газета «День». – 20 квіт. 2009р. С.14.
6. Матвієнко О.В. Основи інформаційного менеджменту [Текст] / О.В. Матвієнко – К., 2004. -127 с.
7. Медіа бібліотека. Друковані ЗМІ. Аналітика [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://media.parliament.org.ua/zmi/>
8. Пронченко О. Політична складова функціонування сучасних ЗМІ // Історичний журнал.- 2007 № 6.- с.34-41.
9. Конституція України. – К., 1996.
10. Модернізація державного сектору: відкритість влади. Policy brief [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://center.gov.ua/docman/download-document.html?gid=100>.

Василь ВОЙЦИХОВСЬКИЙ

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Попович Т.М.)

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ТА УПРАВЛІННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ МІСТА

Загальний стан житлово-комунального господарства потребує негайного втручання всіх зацікавлених сторін, і в першу чергу держави та органів місцевого самоврядування. Ще одним підтвердженням цьому є регулярно виникаючі проблеми в роботі галузі як техногенного, так і

економічного (соціального, інноваційного) характеру. Свої особливості в роботу галузі вносить відсутність належного фінансування, зменшуючи і без того обмежені можливості її ресурсного забезпечення та надійного функціонування.

У житлово-комунальному господарстві накопичено багато проблем, що ставлять під загрозу можливість його сталого функціонування. Відсутність системних перетворень у цій сфері, недосконалість нормативно-правової бази та непослідовність у прийнятті рішень не дозволило досягти бажаного результату щодо створення фінансово спроможних та ефективно працюючих у ринкових умовах підприємств житлово- комунального господарства, які б надавали споживачам послуги необхідного рівня та якості.

Зазначені проблеми зумовлюють необхідність пошуку і впровадження нових концептуальних підходів до реформування житлово-комунальної сфери, адже досвід промислово-розвинених країн світу засвідчує, що структурна перебудова економіки постіндустріального та інформаційного суспільств можлива лише за умови широкого використання наукового та виробничо-технічного потенціалу.

ЖКГ, як об'єкт міської економіки і інфраструктури, сформувалося не як цілісна система, а скоріше як конгломерат або корпоративно- адміністративне об'єднання регіонального характеру та призначення. У найближчому майбутньому для досягнення інтеграційних переваг, синергії і взаємодії цей конгломерат підгалузей треба буде або повністю організаційно перебудувувати, або переводити у варіант сітьових або кластерних моделей.

Підприємства ЖКГ працюють за особливими технологіями: очищення води – фізико- хімічні процеси; енерго-, теплопостачання включає технології виробництва тепла, теплообміну, транспортування; житловий сектор – ремонтно- будівельні та сантехнічні роботи (технології) тощо. Розходження технологій породжує об'єктивну відособленість виробничих процесів, формує самостійні структури обслуговування, контролю і обліку, зумовлює відмінності в економічних механізмах, особливо що стосується впливу на структуру витрат, обсяги втрат, потреби у інвестиціях. Більшість підприємств працює за кредитним механізмом оплати послуг, тобто отримання коштів за послуги здійснюється через певний проміжок часу після їхнього надання.

Відзначені особливості, протиріччя і узагальнюючі висновки свідчать, що ЖКГ для свого розвитку, як цілісної міської системи, необхідні інновації різного характеру: просторово-мережний характер об'єкта вимагає впровадження ГІС-технологій і логістики, організаційна конгломеративність – вимагає корпоративно-кластерного підходу, входження в ринок і роздержавлення – вимагає розвитку маркетингових досліджень, потреба в інвестиціях – вимагає інвестиційно-фінансового менеджменту і бюджетування.

Основним напрямом реформування ЖКГ в місті є формування конкурентного середовища його розвитку. В цьому контексті першочерговими

напрямами мають стати: організація ефективного управління у сфері виробництва і надання ЖКП шляхом розмежування повноважень органів місцевого самоврядування, місцевих державних організацій з управління підприємствами ЖКГ; встановлення цін і тарифів на ЖКП, визначення нормативів їх споживання, витрат і втрат енергетичних і матеріальних ресурсів; запровадження моніторингу стану реформування і розвитку ЖКГ; формування інституту власників житлового фонду, органів самоорганізації населення (будинкових комітетів), укрупнення компаній; забезпечення державного регулювання діяльності суб'єктів природних монополій у сфері централізованого водо-, теплопостачання. В умовах нерозвиненості конкурентних відносин на ринку ЖКП підтримку підприємництва доцільно здійснювати шляхом: розвитку конкурентних переваг та підвищення конкурентноздатності підприємств ЖКГ; впровадження публічно-партнерських відносин; підвищення інвестиційної привабливості; сприяння енергоефективності виробництва та надання послуг, впровадження енергозберігаючих технологій. З цією метою необхідно забезпечити реальну рівноправність господарюючих суб'єктів різних організаційно-правових форм шляхом створення приватних ЖЕКів; прискорення процесу реформування власності в житловому секторі та роздержавлення організацій ЖКГ; залучення приватних підприємств в сферу ЖКГ на засадах партнерських відносин та організації конкурсів; випереджаючого виведення на самоокупність тих послуг, на які можуть формуватися ринкові ціни внаслідок конкуренції; формування нових систем оплати житлово-комунальних послуг.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про житлово-комунальні послуги» № 1875-IV від 24.06.2004
2. Максименко О.С. Реформування житлово-комунального господарства України: орієнтація на енергозбереження / О.С. Максименко [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://77.121.11.9/bitstream/PoltNTU/2812/1/Максименко.pdf>
3. Панасенко І. О. Особливості функціонування та розвитку житлово-комунального господарства в Україні / І. О. Панасенко [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2012-2/doc/1/11.pdf>
4. Паспорт житлово-комунального господарства України. Мінрегіонбуд, 2013.
5. Про Загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2009 – 2014 роки